

Encyklopedia Solidarności

<https://encysol.pl/es/encyklopedia/hasla-rzeczowe/22436,Glodowka-kolejarzy-w-Lokomotywowni-Wroclaw-Glowny.html>
2021-12-06, 17:59

Głodówka kolejarzy w Lokomotywowni Wrocław Główny

Głodówka kolejarzy w Lokomotywowni Wrocław Główny, protest głodowy kolejarzy zrzeszonych w NSZZ „S”. 12 X 1980 Międzyokręgowa Komisja Porozumiewawcza Kolejarzy „S” zgłosiła 45 postulatów. 17 X odbyły się w Gdańsku negocjacje z przedstawicielami Ministerstwa Komunikacji, nast. od 20 X we Wrocławiu. Impas w rozmowach spowodował postulat nr 3, w którym kolejarze żądali podwyżek w postaci dodatku wyrównawczego (wg zasady najwyższy dodatek dla najmniej zarabiających). Wobec nieustępliwej postawy przedstawicieli MK i braku wsparcia ze strony władz „S”, zebrani w Lokomotywowni Wrocław Główny 21 X 1980 podjęli decyzję o rozpoczęciu głodówki. W proteście wzięły udział 33 osoby: Andrzej Ciechomski (z Centralnej Dyrekcji Okręgowych Kolei Państwowych); Jerzy Sadka, Lech Komin, Waldemar Filipczyk, Henryk Jarząbek, Konstanty Wojciechów, Wojciech Karkuciński (Pomorska DOKP); Zbigniew Iwaniuk, Jerzy Wojciechowski, Dariusz Burek, Zdzisław Zajac (Północna DOKP); Paweł Miśkowiec (Południowa DOKP); Janusz Iwaszko, Ryszard Szociński, Robert Makenson (Wschodnia DOKP); Zbigniew Siwecki, Edward Skrzypczak (Zachodnia DOKP); Jan Niesler, Jan Urbańczyk, Wiesław Grzegorzczak, Jerzy Rożek (Śląska DOKP); Marek Bakalarski, Krzysztof Ciurej, Krzysztof Gołygowski, Mieczysław Glinzewski, Sylwester Mierzwiak, Mieczysław Rzepecki, Zygmunt Sobolewski, Władysław Tatarzyński (Dolnośląska DOKP); Bernard Cofta, Edward Lipkowski, Aleksander Janiszewski (Biura Projektów Kolejowych); Teodor Kudła (MKZ w Gdańsku); późn. dołączyła jeszcze Lidia Karpińska z CDOKP. W oświadczeniu inicjującym głodówkę stwierdzano, że jest ona także protestem wobec przedłużającej się rejestracji „S” oraz zaapelowano do kolejarzy o dalszą pracę.

22-23 X kontynuowano negocjacje (stronie „S” przewodniczył Włodzimierz Badełek, rządowej – wiceminister w MK – Janusz Kamiński), nie przyniosły one rozstrzygnięcia w kwestii postulatu nr 3. 25 X 4 głodujących ze wzgl. na zły stan zdrowia odwieziono do szpitala (L. Karpińską, M. Glinchewskiego, Z. Iwaniuka, W. Karkucińskiego).

Głódówka cieszyła się dużym poparciem społecznym: przed lokomotywownią zbierały się tłumy wrocławian, do głodujących napływały listy i telegramy z całego kraju z wyrazami poparcia (np. list pracowników PKP podpisany przez ponad 1 tys. osób, list od wrocławskiego NZS z ok. 100 podpisami), odwiedzały ich delegacje „S” z całej Polski. Protestujących wspierał ks. Stanisław Orzechowski (poługa duszpasterska, odprawienie mszy przed lokomotywownią 26 X). Pracownicy kolejowej służby zdrowia (m.in: Czesława Czarniecka, Danuta Grotowicz, Teresa Fiszer, Halina Godlewska, Helena Jarosz, Halina Janczerowska, Irena Jelcerowska, Czesław Jezierski, Grażyna Krecińska, Alicja Mrowiec, Zofia Ścibosz i Beata Wenzel) otoczyli głodujących opieką medyczną. Protest wspomagany był przez MKZ we Wrocławiu, w negocjacjach brał udział Antoni Lenkiewicz, protestujących odwiedzali i wspierali m.in. Władysław Frasyniuk, Krzysztof Turkowski, Barbara Labuda i Hubert Hanusiak. Głódówkę szczegółowo relacjonowała „Solidarność Dolnośląska”.

Rozmowy ze stroną rządową kontynuowano 26 X (nowym przew. delegacji rządowej był Janusz Obodowski, wiceminister pracy, płacy i spraw socjalnych), w ich wyniku kolejarze uzyskali satysfakcjonujące podwyżki (średnio 770 zł na osobę); 27 X o godz. 2.35 ustalono projekt wstępnego porozumienia ws. postulatu nr 3 i ogłoszono koniec głódówki, która trwała 141 godz. 28-29 i 31 X kontynuowano negocjacje ws. dalszych postulatów, 31 X w Lokomotywowni podpisano porozumienie wrocławskie.

Kamil Dworaczek

[Region Dolny Śląsk, Wrocław](#)

[Poprzedni](#)
[Następny](#)

[Zgłoś błąd lub potrzebę uzupełnienia](#)